

Snacka om brott – En podd från Brå

Almedalen 2018

(O)trygghet i socialt utsatta områden – lägesbild, orsaker och lämpliga insatser (3 oktober 2018)

Medverkande: Thomas Hvitfeldt, enhetschef, Brottsförebyggande rådet; Gunnar Appelgren, kommissarie, Polisregion Stockholm

Moderatorer: Marianne Rundström och Staffan Dopping.

SPEAKER: Hur ser det utvecklingen ut över tid när det gäller utsatthet för brott, otrygghet och förtroendet för rättsväsendet i socialt utsatta områden, jämfört med andra urbana områden? Hur arbetar Polisen, och vilka framgångsfaktorer och utmaningar finns? Det diskuteras i det här avsnittet av *Snacka om brott special*, av en panel vid ett seminarium som Brå arrangerade under Almedalen 2018. Medverkar gör Thomas Hvitfeldt, enhetschef på Brå, och Gunnar Appelgren, poliskommissarie och samordnare för Mareld. Moderatorer är Marianne Rundström och Staffan Dopping. Vi ber om ursäkt för bristande ljudkvalitet på inspelningen, som gjordes i ett tält i Almedalen.

MARIANNE: Vi har talat väldigt mycket om Malmö idag, där skjutningarna är som allra värst. Och nu ska vi prata just om tryggheten, eller om ni så vill, otryggheten i socialt utsatta områden. Hur det står till med rättssäkerheten i Sverige egentligen, och om det finns fog för den oro som så många vanliga människor faktiskt uttrycker.

STAFFAN: Och Brå har tittat på det här i en färsk rapport, hur det är i socialt utsatta områden, så vi kommer att börja i verkligheten och det som är dokumenterat. Välkommen Thomas Hvitfeldt, som är enhetschef på Brå, och om en stund kommer Gunnar Appelgren också, kommissarie, att tala här.

MARIANNE: Mm, och om vi börjar då med den bild som både media, men som faktiskt också kommer från polishåll, om vi tittar oss omkring i utsatta områden, stenkastning, mot blåljuspersonal och sådana saker. Känner du igen den bilden som media ger när du har sysslat med rapporten, eller den rapporten som du ska presentera nu?

THOMAS: Ja och nej kan man väl säga då. Vi gjorde den här rapporten första gången för ett år sedan, och då var ju en del utav frågeställningen att under många år så hade man pratat om att det fanns en polarisering, och vi såg under många år att vi hade en minskande brottslighet. Och då så var det ganska mycket prat om att, ja, i resten av samhället kanske det är det, men i de socialt utsatta områdena, eller vad man nu använde för begrepp för att beskriva de här områdena, så där ser det mycket värre ut, där går utvecklingen åt ett annat håll. Så då gjorde vi så att vi tittade utifrån den Nationella trygghetsundersökningen, och valde ut de områden som har så att säga den lägsta socioekonomiska statusen, det vill säga lägst inkomst, störst andel som får försörjningsstöd och störst andel med unga, och så tittar vi på hur det ser ut i de områdena.

MARIANNE: Var det något som överraskade dig väldigt mycket?

THOMAS: Nu tycker du att jag ska gå före här då...innan jag ska visa hur resultaten ser ut, men jag kan ju liksom börja och visa på hur det såg ut.

STAFFAN: Men du är det alltså upplevelsen av trygghet det handlar om? Inte hur farligt det är när man mäter och verkligen kollar på händelserna?

THOMAS: Det är alltså både hur man upplever tryggheten och i vilken grad man har blivit utsatt för brott. En kombo utav det, ja. Och sedan kommer jag också visa hur det ser ut vad gäller förtroendet för rättsväsendet och för Polisen, som också är intressant och viktigt i de här områdena. Så, jag börjar. Nu ska jag visa de här då utifrån min padda här, för att vi inte fick igång min dator upp på skärmen här, och jag är lite ovan att visa bilder från den här. Så, ja men det verkar ju som att det ska kunna gå bra. Om vi börjar med utsatthet för brott, vad vi gör då i den här undersökningen, vi frågar om man har varit utsatt för ett antal olika typer utav brott, föregående år. Vad

man då ska komma ihåg, just när vi tittar på socialt utsatta områden är att den typen utav brottslighet som man ofta pratar om i de områdena, det är inte det som vi mäter fullt ut här. I större utsträckning brukar man prata om det allra, allra värsta våldet, skjutningar och så vidare. Dödsfall. Det kan vi naturligtvis inte mäta med en frågeundersökning. Man pratar också om narkotikahandel, om skadegörelse, trafikbrott i bostadsområden. Det mäter inte heller den här undersökningen. Utan det vi tittar på det är brott som misshandel, sexualbrott, hot och trakasserier till exempel. Om vi då ser på hur det ser ut i de socialt utsatta områdena hade vi under några år – fram till 2011 ungefär – en nedåtgående trend, i de här områdena. De senaste åren ser vi att nu uppger en större andel att de har blivit utsatta för den här typen utav brott. Jämför vi med andra, vi kallar det för *övriga urbana områden* – därför att det inte är rimligt att jämföra det här med glesbygd, utan det jämförs med andra, och det är alltså mindre städer och större så att säga, upp till storstäder – så kan vi se att trenden ser ungefär likadan ut. Vi ser inte den polarisering som man pratade om för några år sedan, utan vi ser att det är fler som är utsatta i de här områdena, men trenden följer varandra. Och vi ser då i både de socialt utsatta områdena, övriga områden och i hela riket så ser vi en uppgång de senaste åren. Det här gäller framförallt misshandel och sexualbrott, som har ökat då. Vi delar ju upp brotten också, vi pratar också om egendomsbrott. Då mäter vi alltså antal hushåll, och då handlar det om bostadsinbrott, stöld av eller från fordon, och cykelstölder. Och då kan man säga att när det gäller de socialt utsatta områdena så har vi haft en nedåtgående trend de senaste åren och sedan har det varit relativt stabilt [Ohörbart] Och det är ungefär samma trend som vi ser i övriga urbana områden, som vi ser också i hela riket, [Ohörbart]. Men utsattheten här är större här. Som jag sa då, nu mäter vi inte de typer utav brott som kanske framförallt präglar de här områdena, eller som det mest påtalas och pratas om.

STAFFAN: Kan man säga att det är medelallvarliga brott som det handlar om i stort sett?

THOMAS: Alltså misshandel kan ju vara absolut väldigt allvarligt, det är ju sexualbrott också. Det är ju tveklöst så att det kan vara riktigt allvarligt också. Men vi mäter inte skjutningar och dödsskjutningar. Det har vi inte [Ohörbart] Sedan så, vi har ju diskuterat vilka typer utav brott som är mest allvarliga också, så vi har ju inte med skadegörelse, sånt som... Jag är väldigt glad att alla väljer att komma hit istället för att titta på [Ohörbart], vi konkurrerar med fotboll, det är lite distraherande också.

MARIANNE: Det är lite utmanande.

STAFFAN: Ja, det här är en utsatt paviljong.

THOMAS: Ja, tveklöst så. Så att, jag skulle väl inte säga att det är medellallvarliga brott ändå heller, alltså det är en annan typ utav brott, och det här är brott som drabbar personer medan andra typer av brott som är allvarliga eller mer allvarliga, som till exempel narkotikabrott, där har du inte ett tydligt brottsoffer på samma sätt.

STAFFAN: Men det som syns här, är det det som man hör i debatten när folk säger *Det går ändå åt rätt håll i de här områdena som är besvärligast*. Är det det som den här visar?

THOMAS: Det tror jag att Gunnar får berätta mer om sedan, vad det är för brott. Vi hänger upp den och så tar vi den om en stund. Men däremot så skulle jag vilja säga att den här andra typen utav brott som man pratar om, de påverkar ju sannolikt otryggheten, och därför kan vi då gå över till otrygghet och oro för att utsättas för brott. Otrygghet, det mäter vi då som att röra sig ute i sitt boendeområde en sen kväll, huruvida om man känner sig mycket eller ganska otrygg, eller om man väljer att inte gå ut över huvud taget, en sen kväll i sitt boendeområde. Och om vi då först tittar på hur det ser ut bland män, de streckade linjerna här, det är de områden som, män i särskilt utsatta områden. Och då ser vi att, ja det är dubbelt så många, dubbelt så stor andel, som upplever sig otrygga i sitt boendeområde, i de socialt utsatta områdena, bland män. Men den största skillnaden, den kommer ju när vi tittar på kvinnor, där vi ser att ungefär 50 % utav kvinnorna i socialt utsatta områden känner sig otrygga i sitt

boendeområde. Det här är egentligen inte några nya siffror. Du frågade tidigare om det var någonting som var överraskande, ja, nivåskillnaderna var möjligtvis överraskande, men det har legat på den här nivån hela den här mätperioden som vi har haft, det är inte så att det har hänt någonting nytt, utan kvinnor i de här områdena har under hela den här mätperioden legat på betydligt högre nivå, den stora skillnaden är ju om man tittar på män i övriga urbana områden och kvinnor i socialt utsatta områden, så är det oerhört stor skillnad. Frågan är ju då liksom vad är det man känner sig otrygg för, och ja, om vi tittar på oron för att utsättas för misshandel, då ser vi ett liknande mönster. Det vill säga, män är mer oroliga, eller fler män är oroliga för att utsättas för överfall eller misshandel. Och tittar vi på kvinnor så är det en väldigt, väldigt stor skillnad, och där ser vi då också en väldig ökning som skedde förra året, över hela landet, i socialt utsatta områden i andra urbana områden. Men vi ser också att de här kurvorna följer varandra väldigt mycket. En fråga till som vi har vad det gäller oro kring brott, det är om man oroar sig för om närstående ska drabbas utav brott. Och det är väl en annan sådan sak som är ganska intressant i de här resultaten, att det är väldigt små skillnader. I det här fallet så är det väldigt liten skillnad mellan socialt utsatta områden och andra områden, vilket ju kanske är lite förvånande också. Man oroar sig i väldigt stor utsträckning för att man själv ska drabbas, men skillnaderna mot andra områden är väldigt små då, både bland män och bland kvinnor, vad gäller huruvida en närstående ska drabbas. Det kanske också är ett sådant resultat som är lite förvånande. Slutligen så ställer vi också frågor om förtroendet för rättsväsendet och tittar på skillnaderna i de här områdena, och återigen utifrån det här perspektivet, är det förvånande [Ohörbart]. Ja, vi ser när det gäller socialt utsatta områden ligger det ju då på ungefär 50% som uppger att de har ett stort eller ganska stort förtroende för rättsväsendet, och det har legat relativt stabilt under de senaste åren. Vad vi ska komma ihåg här, det är inte att resten har lågt förtroende, utan de allra flesta har ingen åsikt alls, är helt indifferent till om man har något förtroende eller inte, men det är ungefär 20% i de här områdena som har ett lågt förtroende för rättsväsendet. Och jämfört med övriga urbana

områden så är inte skillnaderna så väldigt stora. Det är lite färre som har förtroende för rättsväsendet totalt i socialt utsatta områden, jämfört med andra orter, men det är inte särskilt stora skillnader. Och skillnaderna blir ännu mindre om vi tittar på när det gäller Polisen, där man har lika stort förtroende för Polisen i de socialt utsatta områdena som i övriga urbana områden. Det som däremot är intressant är att just när det gäller den här biten, det är att vi har tittat på hur det ser ut i olika åldersgrupper. Och om vi tittar då på de lila staplarna först, så ser vi att det största förtroendet för Polisen, det är i den allra yngsta åldersgruppen. Så här har det sett ut i hela landet, och det har sett ut såhär under alla år som vi har gjort den här undersökningen, medan just då i de här socialt utsatta områdena, där är då förtroendet påtagligt lägre i den allra yngsta åldersgruppen, vilket är lite speciellt och någonting som Polisen har som utmaning [Ohörbart]. Så för att sammanfatta så skulle jag säga då att det är större andel som är utsatta i de socialt utsatta områdena, men över längre tid så har utvecklingen varit relativt positiv i de områdena. Det har gått ner mer i de områdena än i vad det har gjort i resten utav landet, men vi mäter inte alla typer utav brott vilket antagligen är det som påverkar just det här med otryggheten. Och vi ser att det är ett särskilt lågt förtroende för Polisen och rättsväsendet bland de yngre. Det var min presentation.

STAFFAN: Så där låter en nyanserad beskrivning som är svår att klä i svartvita rubrikermer.

MARIANNE: Då har vi två budskap här. Kan ni be att de sänker lite där? Vi kanske ska börja med dig, Gunnar, som finns liksom ute på fältet så? Eller fanns. Men när du ser den här presentationen, hur reagerar du då? Är det någonting som överraskar dig?

GUNNAR: Både ja och nej, men jag kanske ska kort presentera varför jag är här. Jag samordnar ju Region Stockholms arbete i de särskilt prioriterade områdena; Rinkeby, Södertälje, Botkyrka. Jag samordnar våra insatser och metodutveckling om skjutvapenvåldet. Jag är långt ifrån fältet. Nej, jag tycker det här är kända siffror, det mesta känner jag väl igen sedan tidigare trygghetsmätningar. Det vi också har sett i fördjupade

undersökningar från Brå är ju att om man tittar på särskilt utsatta områden så tycker de yngre lite kort beskrivet att Polisen trakasserar dem, och de äldre tycker att Polisen är alldeles för flata i området. Vi gör alldeles för lite. Så att där har vi en utmaning.

MARIANNE: Har de rätt i någon mån då?

GUNNAR: Jag tycker att, både ja och nej. Alltså om vi tittar på vår förmåga så har vi skulle jag vilja säga, haft en bristande förmåga fram till ungefär 2016. Och tar vi Stockholm som någon form av måttstock så har ju vi förstärkt våran resurs närvarande poliser, i de särskilt prioriterade områdena, från 2016, och det har bland annat inneburit att i Rinkeby, om vi tar bara det, att den anmälda brottsligheten har halverats -17 och -18. Den stora utmaningen vi har det är skjutvapenvåldet. Och det kan man säga att den drabbar väldigt få, men berör alla. Alla har en uppfattning om de här farliga områdena och att bo och verka i området också obehagligt.

MARIANNE: Och vad gäller att komma åt skjutningarna så ligger ju faktiskt Sverige i en väldigt trist topp. Sämst, nästan på det.

GUNNAR: Ja, vi är absolut sämst när du tittar på utsattheten mellan 16 och 29 år, och män då.

MARIANNE: Men vad beror det på?

GUNNAR: Det är nog ett antal åtgärder, delvis har vi hyfsat god tillgång på vapen. Vi har sådana kriminella konflikter. Vi är inne i en generation med unga kriminella som är väldigt lättkränkta, taskig impuls kontroll, närhet till vapen. Vi har haft en dålig, under de sista åren, skulle jag säga, utifrån reform och sådant, då har vi haft ett dåligt tryck i miljön från Polisens sida. Alltså den här närvaron att ligga på med, hemliga tvångsmedel, vara närvarande, bygga upp relationer med synliga poliser, och det lite grann. För det som inte tas upp så mycket tycker jag i den här undersökningen, det är att om man tittar på Brås egen fasmodell eller fasteori så är det ju den här signalbrottsligheten som är det som folk verkligen reagerar på. Och tar vi bort skjutningarna som en signalbrottslighet så är det ju

busåkning med fordon, öppen droghandel, ungdomsgång som står och hänger och trakasserar.

MARIANNE: Enklare brott helt enkelt?

GUNNAR: Ja, men som stör livskvaliteten på området väldigt mycket.

MARIANNE: Men alltså då, alla de här skjutningarna, syns de på något sätt i..?

THOMAS: Inte i den här typen utav undersökning, utan den här typen av undersökning den ställer ju frågor till om man har blivit utsatt, och kan man ju säga då att den målgruppen, de som är måltavlorna för de härskjutningarna i större utsträckning, de deltar helt enkelt inte i en sådan här typ av undersökning. Så det får vi inte med.

STAFFAN: Om det här ska kunna bringa reda i den ganska så brokiga offentliga debatten om hur det är ställt egentligen i Sverige i särskilt utsatta område, och generellt, måste man väl ändå slå ihop det här, så att man både får med de här grävsta, och det här och sedan försöka resonera om vad som är den rimliga bilden? Gunnar, vad är din bild av, så att säga, en realistisk och balanserad bild av hur det står till där brotten begås?

GUNNAR: Jag skulle kunna säga att jag håller med. Man kan säga att Sverige generellt sett har fått det väsentligt bättre. Det är fler arbeten, vi har bättre ekonomi. Vi går ut med bättre skolresultat. 94% av Sveriges befolkning har fått det bättre medan 6% har fått det sämre.

STAFFAN: Vilken tidsperiod är det här?

GUNNAR: Ja, om vi backar och räknar de sista 20 åren.

MARIANNE: Men det är de här sex procenten som vi ser, eller?

GUNNAR: Det är de sex procenten som vi ser här som har fått det sämre, och det finns ett antal förklaringar till det. Migration, vi har ett antal politiska beslut som inte har varit bra för de sex procenten, det fria skolvalet och det fria vårdvalet har varit bra för det stora antalet, men inte för de som bor här, som flyttade ut sina barn när man nu får det lite bättre. Vi har ett

antal projekt som förbättrar för individen, men som gör att man gör sin resa utifrån, det blir inte strukturellt bättre. Vi har...

STAFFAN: Men vad menar, vad var det, jag förstod inte riktigt vad det där var?

GUNNAR: Nej, det vill säga då att om du får något bättre, du får arbete och lite bättre så och så lyckas du och så flyttar du din son eller dotter till en annan skola, inte till en skola där man känner att man inte kommer att lyckas. Man vill inte låta sina barn vara ett socialt experiment som någon uttryckte sig.

STAFFAN: Men i landet Sverige, som ska vara ovanligt utjämnat, ingen ska liksom hamna i ett utanförskap, då räcker väl sex procent, det vill säga ungefär 600 000 människor, för att det här ska vara en allvarlig brist som egentligen präglar känslan av hur det går för Sverige?

GUNNAR: Ja, och det är det vi säger också lite här i den här skriften som vi tillsammans med [Ohörbart]. Det krävs att de 94 procenten måste engagera sig för att de sex procenten ska få det bättre. Och det krävs mod i besluten, mod i åtgärderna, för problemet är ju inte att du inte vet vad du ska göra. Det finns forskning, det finns kunskap om vad vi behöver men av någon anledning så gör vi det inte tillsammans, i någon form av, utan det är ett projekt och vi får inte till det.

MARIANNE: Men vad har en sådan här rapport för bäring då?

GUNNAR: Jag tycker det här är en temperaturmätare. Förtroendet är jätteintressant, för tillit – vi måste förtjäna tillit. Vi måste förtjäna tillit och förtroende. Det är ju liksom första steget på den här resan mot social hållbar utveckling, om 18–20 år.

MARIANNE: Ja, och det beskrev ju du som en utav de största utmaningarna, just att öka förtroendet bland den här gruppen unga utsatta i utsatta områden. Men hur ska det gå till?

GUNNAR: Det är viktigaste är förtroendet, det är att bygga relationer. Och det ligger i den här modellen, närvarande synliga polis, man känner, men också att vi klarar vårt uppdrag att jobba repressivt, det har också med förtroende att göra. Det får inte vara så att vi har en uppklaringsprocent i vissa områden

i Sverige på under 20% på morderna, medan med alla andra mord så har vi en uppklaringsprocent på 92%. Det är inte okej, vi måste bli bättre. Det har också med förtroende, det är många olika delar. Men att vi klarar att genomföra vårt uppdrag, ja, och bygga relationer.

MARIANNE: Sedan är ju narkotikahandeln naturligtvis väldigt central. Det är början till en brottslig bana och den har ofta en bäring på de grövre brotten också. Har ni ökat era möjligheter att komma åt det?

GUNNAR: Ja, ju fler poliser du har i ett område, desto fler anmälda narkotikabrott. För det är precis...

MARIANNE: Men flyttar de inte bara på sig?

GUNNAR: Ja, det gör de ju, visst, kameraövervakningen som har gjort att man får bort öppna drogceller, och då flyttar man, men det finns ju forskning från Malmö Högskola som säger att narkotikabrottsligheten minskar om den tvingas att flytta på sig. Så det har inte lika stor effekt. Och sedan gäller det att följa med, man kan ju liksom inte sluta, men narkotikabrottsligheten är det strategiska brottet för våra kriminella, det är det man tjänar pengar.

MARIANNE: Och det kanske är där man kan sätta in förebyggande åtgärder allra mest effektivt?

GUNNAR: Ja, fast när man är involverad i narkotikabrottslighet... ska man göra någonting effektivt, då ska man göra det med barn innan tio års ålder. I dysfunktionella...

MARIANNE: Tio år?

GUNNAR: Innan tio års ålder så ska man in och stötta. När man går in och försöker åtgärda när barnen har blivit någonstans mellan 12 och 25 år, så är sannolikheten att lyckas minimal och kostnaden för att lyckas är väldigt stor. När man sedan blir äldre och får lite andra värderingar, så finns typ avhoppbar verksamhet, lämna det kriminella livet, eller man träffar någon respektive eller sådär. Så att vi gör fel prioriteringar.

STAFFAN: När vi då inser att de känsliga åren så att säga ligger några år innan de verkligen börjar slåss och misshandla och sådant, då undrar man förstås; vad är rätt åtgärder för att rätta till det där? Om det just är tioåringar, då är det kanske inte fler poliser som det handlar om. Ett tema för hela dagen här har ju varit att hela samhället måste på något vis rusta sig tillsammans och Polisen klarar inte sådant här ensam, men frågan är; vem ska göra vad? Och alla som över huvud taget inte är i närheten av de här särskilt utsatta områdena, ska man åka dit på någon slags safari och tro att man för någon slags... alltså vad är slutsatsen för de som vill hjälpa till?

GUNNAR: Jag tycker att frågeställningen; vad är rätt åtgärd? är helt felställd. Det som behöver göras är en massa åtgärder, som är tillräckligt bra utifrån det lokala problemperspektivet. För ofta letar du efter en *single solution*, alltså vi söker inom Polisen, vi söker inom politiken, vi söker...Det krävs ett hårt arbete i 18–20 år, när vi ska ta vårt ansvar. Och det är helt olika saker som behöver göras i Botkyrka och Södertälje, som i Rinkeby, och säkert någon stad, så att man måste våga släppa ut mandatet utifrån det lokala och hitta samverkansformer.

MARIANNE: Är det trögt?

GUNNAR: Det är jättetrögt.

MARIANNE: Varför det?

GUNNAR: Därför att det blir lite... [applåder och skrik över fotbollsmatch avbryter talaren]. Min uppfattning är att ju större press det blir i samhället, desto mindre mod, då vill man ha bättre kontroll, då suger man upp saker centralt och regionalt under kontroll, och då gör man precis någon form [Ohörbart]. Man måste våga släppa ut krafterna, ledning, samordning utöver det lokala, och låta dem verka ut.

MARIANNE: Men jag tänker också på sådana här förändringar som, alltså du presenterar ju fakta här, när i princip inget hade hänt till exempel, genusperspektivet där, kvinnor som i betydligt högre utsträckning upplever otrygghet i de här områdena. Där verkar det ju inte ha hänt någonting, den kurvan var precis så här?

THOMAS: Ja, jo nej men alltså det är ju...

MARIANNE: Det är tio år.

THOMAS: Ja, exakt, det är väl det som är kanske typ utav [Ohörbart], det har sett ut så här länge.

MARIANNE: Och bryr man sig inte om att det ser ut så då?

THOMAS: Om man bryr sig om, det är ju svårt för mig att säga. Vi har lyft upp de här siffrorna, vi har lyft upp dom här siffrorna att när det gäller otrygghet, att det är en väldigt stor skillnad mellan män och kvinnors otrygghet, att det är en väldigt stor skillnad mellan män och kvinnors oro för att utsättas för brott – för våldsbrott och i synnerhet sexualbrott handlar det om. Vi har pekat på det under väldigt lång tid. Det är nu som man har börjat prata om, de senaste åren som man har börjat prata om trygghetsfrågor i väldigt stor utsträckning, men bilden har ju egentligen inte förändrats, utan det är ju fokuset som har förändrats.

MARIANNE: Hur ser det ut en kväll i de här områdena? Syns kvinnor i gatubilden över huvud taget?

GUNNAR: Nej, det är väldigt lite skulle jag vilja säga, och det är också någonting som man, för att socioekonomiska förutsättningar är just samma för män och kvinnor i området. Men du ser inte kvinnor som skjuter ihjäl varandra, du ser inte kvinnor ute på samma sätt och säljer, du ser inte kvinnor... så att – visst är det en patriarkal struktur, men det är också en machostruktur som ligger, som vi på något sätt måste hantera, och en del av de här åtgärderna man gör tillsammans med [Ohörbart] i Rinkeby och i Botkyrka, det är att få kontakt med morsor, *morsor på stan*, alltså få dem aktiva i samverkansdelen, och lite så.

STAFFAN: En av siffrorna som Thomas hade där, det här med att man var inte lika orolig för den närstående, ni har säkert försökt att tolka vad det möjligen kan stå för, kan du ge en hypotes?

THOMAS: Nej, jag kan inte göra det faktiskt. Jag tycker att det är förvånande. Det vi ser är ju att man generellt sett oroar sig i större utsträckning för

närstående än vad man gjorde för sig själv. Det i sig är inte särskilt konstigt, men att vi inte då ser de här skillnaderna i de här områdena, det är däremot, tycker jag är märkligt. Jag förstår det inte.

STAFFAN: Men, sättet som vi för ett offentligt samtal om brottslighet - och integrationsfrågorna, kan det på något vis, själva samtalet alltså, påverka den upplevda otryggheten?

THOMAS: Ja och nej kan man ju tänka sig, skulle jag säga då. Men å andra sidan så ser vi ju, nu har vi tittat på hur det har sett ut tidigare år, när den här frågan inte har varit uppe på dagordningen i samma utsträckning – just det här med skillnaden mellan män och kvinnors otrygghet. Dels är det ju i samhället totalt sett, men i synnerhet i de här socialt utsatta områdena. Det såg likadant ut för tio år sedan när det inte var en prio ett-fråga.

MARIANNE: Och om vi ser sedan ytterligare tio år?

GUNNAR: Jag känner att vi sakta men säkert tar ett steg åt rätt håll. Man ser ju viljan av att satsa resurser på andra saker än poliser, man ropar väldigt mycket på Polisen inför valet, som jag känner, men det andra som kommer lösa problemet. Bland annat Ibrahim Baylans förslag om att förstärka med miljarder, och det finns säkert andra politiska partier som man säger att man satsar, och att man inte gör projekt av det.

MARIANNE: Nej, men handlar det inte det också om hur de här resurserna fördelas mellan de utsatta områdena och andra urbana områden?

GUNNAR: Ja det man behöver göra, man behöver ut och satsa på vissa saker, skolan måste man satsa på, så att man har råd, vi måste satsa på att ta hand om dysfunktionella familjer tidigt, som jag sa. Vi måste satsa på att vi kan bli bättre i flera områden och prioritera det, för eftersom vi har prioriterat vissa områden i Stockholm, så är det tillräckligt många där kanske just nu, men det finns många andra områden där det inte är tillräckligt många. Så vi behöver göra flera olika saker, under lång tid och hålla i.

MARIANNE: Jag tycker att det här var ett bra slut, därför att det spegla egentligen det som vi har pratat om precis hela dagen, och som verkligen har varit också

lösningen som alla, oavsett vilken myndighet man kommer från, har presenterat; det måste vara en samverkan mellan flera myndigheter, hela samhället, också. Där vi själva är delaktiga. Alla måste ta sitt ansvar.

STAFFAN: Man kan inte bara peka på Polisen och säga; *Gör något, vi köper 20 000 nya, lös problemet*. Det är något mera mångfacetterat än så, uppenbarligen.

MARIANNE: Hör du, vi ska tacka er så hemskt mycket, och framför allt er som har suttit kvar allihopa, men det har ju gått bra. Det var noll-noll när vi började och nu är det ett-noll.

PUBLIK: Nu tackar vi Forsberg tycker jag.

STAFFAN: Okej, Forsberg. Rättsväsendets dag är till ända.

MARIANNE: Mer samverkan med honom.

STAFFAN: Nu fortsätter den här samverkan på andra arenor, tack för idag och tack för de fem myndigheter som har pratat här.

MARIANNE: Tack ska ni ha.

SPEAKER: Du har hört *Snacka om brott special* från Brå, om otrygghet i socialt utsatta områden från ett seminarium i Almedalen 2018. Medverkade gjorde Thomas Hvitfeldt, enhetschef på Brå, och Gunnar Appelgren, poliskommissarie och samordnare för Mareld. Moderatorer var Marianne Rundström och Staffan Dopping. Fler avsnitt hittar du i din podd-app, och på Brås hemsida, bra.se. Tack för att du lyssnade.